

vyjádřen, jest v otázce soudního uplatňování na roveň postavití podání žaloby, a proto nárok na bolestné přechází na dědice (viz rozhodnutí čí. 2722 a 2866 sb. n. s.).

Čís. 12373.

Předpisu § 367 obč. zák. jest použití i tehdy, jde-li o podíl na movité věci.

(Rozh. ze dne 17. února 1933, Rv I 2018/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaném Josefu D-ovi, by bylo uznáno právem, že žalobce jest spoluvlastníkem k parní mlátičce a že na této mlátičce přísluší mu $\frac{5}{12}$ právem vlastnickým, že vlastníkem těchto $\frac{5}{12}$ není Josef D., nýbrž žalobce, že žalovaný jest povinen to uznati a povinen složiti žalobci účty o příjmu a vydání s touto parní mlátičkou spojených za dobu od roku 1927 do roku 1929, a zváti žalobce ke schůzím, v nichž se budou projednávatí záležitosti parní mlátičky. Žalobce tvrdil, že v lednu 1927 pronajal B-ovi dvůr a prodal mu inventář, že mu však neprodal $\frac{5}{12}$ mlátičky, již měl společně s jinými podílčníky, nýbrž že mu musí B. mlátičku při skončení pachtu vrátiti a že B. prodal těchto $\frac{5}{12}$ neprávem žalovanému. Žalovaný proti tomu namítl, že koupil bezlehně mlátičku od B-a i s ostatním inventářem. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Pro správné posouzení a rozhodnutí věci jest směrodatné, zda jsou tu předpoklady § 367 obč. zák., totiž zda žalovaný nabyt sporného podílu na mlátičce za úplatu od osoby, již žalobcem k užívání byla svěřena, a zda lze žalovaného v té příčině podle § 368 obč. zák. pokládati za poutivého nabyvatele. Odvolatel se snaží v odvolání ovšem dovoditi, že při posuzování této věci nelze přihlížeti k ustanovení § 367 obč. zák., poněvadž prý má místo jen ohledně movitých věcí, nelze prý jej však použiti, jde-li o podíl na společné věci (spoluvlastnické), ve kterémž případě jest prý věc posuzovati podle § 825 a dalš. obč. zák. Tomuto náhlelu odvolatelovu soud přisvědčiti nemůže, neboť odvolatel přehlíží, že podíl na movité věci jest právě takové povahy jako celá věc movitá. Tomu nasvědčuje zřejmě i ustanovení § 427 obč. zák., jež připouští odevzdání znamením při oněch movitých věcech, které svou povahou hmotné odevzdání z ruky do ruky nedopouštějí. A hmotné odevzdání nepřipouští podíl na společné věci movité. Ostatně lze poukázati na ustanovení § 445 obč. zák. Ten se ovšem vztahuje k nabytí a k zániku vlastnického práva na věcech nemovitých, avšak z jeho ustanovení plyne, že předpisů o nabytí vlastnictví na nemovitých věcech jest užiti i co do ostatních věcných práv na věcech nemovitých a tudíž i při posuzování otázky nabytí práva vlastnického na ideální podíl nemovité věci, nalézající se ve spoluvlastnictví dvou nebo několika osob. Soud prvé stolice právem proto použil při rozhodování souzeného případu ustanovení § 367 obč. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce právní posoudil odvolací soud věc správně a nejvyšší soud souhlasí s důvody napadeného rozsudku, na něž odkazuje a jež vývodům dovolatelovým se nepodařilo vyvrátiti. Ač nejde tu o celou mlátičku, nýbrž jen o pět dvanáctin mlátičky, není vyloučeno pro posouzení, zda žalovaný nabyl vlastnictví onoho podílu na mlátičce, použití ustanovení § 367 obč. zák., o který opírá odvolací soud své rozhodnutí. Zákonnými předpisy šestnácté hlavy druhého dílu občanského zákoníka o společenství vlastnictví (§ 825 a následující) není řešena otázka, jak se nabývá vlastnictví jednotlivých podílů, a tu vzhledem k ustanovení § 829 obč. zák., v němž se odkazuje na § 361 obč. zák., nutno se obíratí předpisy o vlastnickém právu (hlava druhá) a platí úsudkem z většího na menší předpisy o nabytí věcí movitých též o nabytí podílu na těchto věcech. Ustanovení § 367 obč. zák. není výjimečné v tom smyslu, jak dovolatel uvádí, aby platilo jen o celých věcech a aby nemohlo býti použito pro podíl na věci movité, neboť toto použití není výkladem rozšiřovacím.

Čís. 12374.

Ochrana nájemců.

Z bytů a místností uvedených v § 4 (1) zákona ze dne 19. prosince 1931, čís. 210 sb. z. a n. a jsoucích do 31. prosince 1932 pod ochranou zákona, nebylo lze dáti před tímto dnem výpověď bez svolení soudu.

(Rozh. ze dne 17. února 1933, Rv I 134/33.)

Dopisem ze dne 5. října 1932 vypověděla žalobkyně žalované podle § 4 (1) čís. 2 zákona ze dne 19. prosince 1931 čís. 210 sb. z. a n. obytné a obchodní místnosti v dopise uvedené na čtvrt roku k 31. prosinci 1932. Žalovaná namítla proti mimosoudní výpovědi mimo jiné, že výpověď mohla býti dána jen se svolením soudu a že teprve od 1. ledna 1933 by nebylo třeba svolení. Procesní soud první stolice mimosoudní výpověď zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Mezi stranami není sporné, že vypovězené místnosti podléhaly ochraně zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n., a jest mezi nimi sporné jen, zda této ochrany pozbyly od 1. ledna 1933. Předpis § 4 (1) zákona čís. 210/31 sb. z. a n. praví, že ustanovení zákona čís. 44/28 v doslovu zákona čís. 30/30 a čl. I zákona čís. 166/1930 a tohoto zákona zůstávají v platnosti až do 31. prosince 1932 pro místnosti v odstavci prvním uvedené; předpis § 4 (3) téhož zákona praví,